

HE OVAT SYNTEJÄ

Kaikki eivät välitä kätkeä ruumiinsa tuoksua. Se mikä tuoksuu pistävänä rakennusten yläpohjassa, kosteiden eritteiden kanssa, kitkerä, höyläämätön ja tikkuinen.

Epätarkkoja pesuaineita, tärpättiä tai tarkoituksella ulostetta, ajattelen kun siirryn seuraavaan asiakkaaseen.

Arvailen yli kumpujen, plintille valuvien orgaanisten yhdisteiden. He ovat syntejä, jotka tottelevat oksiani, puhun kuin kasveille. Lihaskartat ovat maanosia, eläviä mantereita, luonnostaan *articuli corporis*, kaikki tottelevaa pintaa,

rajoja,

profiliensa muutosta.

Sternum, eikä mikään ole samaa edessämme.
Vaadimme liikaa tunteilta suoniemme päällä. Minä tiedän
he haluavat kaiken ajan, etteivät näkisi oman
laiskuutensa sisään, keho ei tottele tekemätöntä. Älä
huokaile, etsin kirjauksista säännönmukaisuutta,
kaupungit pysyvät paikallaan, vaikka luittesi laitoja
siirretään. Kaartuvat kuin Niili, Hervanta ja *Trapezius*.
Virtaat vielä hoitokertojen jälkeen, olet silti hylännyt jo
polanteiden vedet.

[Epäsovinnainen katse, joka pälyilee valjusti estetiikkaa,
ääni hukkuu lasten ja avovaimon alle. Haluaa puhua, elää
vielä harvemmin. Lahjakortilla kannetaan liittoa tiistaista
sunnuntaihin.]

Ylellisyydellä on tuoksu, kuten kuolemanpelollakin.
Kudosnesteisiin ja tämän ruhon kylkiluiden kääntöpiiriin
on sullottu salaisuuksia. Ne ovat syntyneet kuusi yötä
täysikuun jälkeen. Nukkunut ylensyöneenä yöt päivien
läpi. Hieron runsasta *gluteusta* kuin maisemaa, jossa
rantaviivat palaavat lähtöpaikkaansa.

[Sairaudet valuvat putouksina kaulapöimuihin, hänellä on
ne kaikki, tuskan takaa kerätyt, lopulta vain yksi.
Hypokondria, luulemme taivaan putoavan
yltäkyltäisyyden päälle. Valehtelen santelipuun ja
pistävän hien mukana, toivon ettei yhteistä aikaa enää
tule.]

Laskeudut valtakuntasi kanssa pöydälle, hauskat lihastesi nimet vievät perille, kasaantuvat pimeäksi rintaliivin alle. Vuosi sitten jalkojen juurella mustaa, likaisen lattian raoista karkaavat suolaiset. Nauroit tänään, tai hymähdit, olin varma, ettet edistäisi omaa loppuasi, defenssit estävät. Hankaan *levatorin insertiosta*, olet helmiäispilviä.

[Yritän siirtää surua ääreisiin, pohjoistuuli ei laske ytimiin, välttä tuota kohdistamatonta vihaa, ilmansuuntia, joiden tarkoitus on olla vain yhden korttelin matka.]

Arki hakkaa meidät geometriaksi, kuin jokainen saumasi erkanema, syntymättömän lapsen itku. Kaipaatko vielä sileää orvaskettäsi haavoittunut? Sen minä sanon sinulle, kuolema on meidän elävien ongelma, kuljetan sormea vuoroveteni *longissimus dorsi*, reunalla on ainoa paikka mihin saat.

Täällä kaikki kasvavat huoneiden läpi: honkaa, lihastonusta, arpia.

Ulkoa kantautuu flegmaattisia lasten ääniä, se riisuu paljaaksi, karsii, supistaa. Käyt kauppaa kohtalon kanssa, suru on potentiaalinen ystävä, kun ilolta loppuvat keinot.

[Asiakas lähetteellä psykoterapiaan tai valkoisen kannen alle, kerron ettei kateudella ole viimeistä käyttöpäivää, emotionaalinen syöksy suoraan *pectoralisiin*. Voit vielä synnyttää sosiaalisen median tarinoihin.]

Asiakas kertoo limerenssinvaihtelusta. Masturboinnista aavikolla, hiekat huuhtoutuvat äitimaahan. Halut eivät kannan sängynpäätyyn, rakkauselämä on naapurivaltion sananvapaus. Seinän takana toimittaja maalaa taivasta liukuväreillä. Painelen auki mannerlaattoja, jatkan Atlantilta etelään, *rectus femoriksen* linjaa, Richterin asteikko odottaa purkauksia. Naisen himo kasvaa ympäristöään suuremmaksi.

[Rakasta minua nyt, kun muut ovat menneet, hän laulaa kuin soluketjullinen finniselkäinen ontto ydin. Miten minä kerron hänelle onnesta, joka kulkee vain perusrytmissä, sävelissä, jotka yltyvät huippuihin ja laskevat yhteisten laulujen loppusoinnuissa? Hän tulee uudestaan, ennen kuin uusi soliseva ränneihin ehtii.]

Ukkometso vaakana bibliankannen päällä. Ääntelet napshtavasti, hiovasti, niin ettei lipereistäsi kuulu kaltoinkohdeltusi huuto. Näytän lihaskartalta missä on herra, kirkkaus saapuu, kun kestät pitempään painavaa kättä. Kannat tänne ylpeytesi ikeen, työnnän sormet syvemmälle uskoosi. Unohdat hetkeksi saarnat laidunmaille, linnunluita vahvempia on tämän karjan vilja. En jaksa ihmisiä, joiden olematon empatian tarve on olla huutomerkkinä.

[tuhansia vuosia vanha tammipuu, liian arogantti näkemään heikkoutta muissa varsissa. Lankeat epäonnistuneiden jumalten pelossa. Uusi käynti kuukauden päästä, en kuule aamenta.]

Keski-ikäinen mies, jonka virtsa tuoksuu etikalta.
Ylipäiväinen misogynisti, jota seuraa maatonut kuollut
puhe. En tuhoa sinua silti otteillani, vaikka tulotasomme
kasvavat eri atmosfäärejä. Kalvot tottelevat painoa, kuin
mikä tahansa triggeröityvä musta piste. *Quadratus
lumborum*, ahneus tuntuu näiden syvänteiden alla.

[Hengitykset eivät seuraa rytmiä, tottelevat lopulta
yhteistä supistuvaa hermoimpulssia. Saavut äänekkäästi,
kehut kuinka saat olla Pariisia ja Kroatiaa, vaikka
aineenvaihduntasi on lähinnä Pasilan asemaa.
Asiakkaalla on lähiölapsen verenkierto ja liian suuret
viinilasit, joista naiset eivät juo.]

Kädet ovat sydämeni siivet, eivät poista seitsemää
kuolemansyntiänne, rumuutta, oman arkenne valtaamia
alueita. Nuolen hengitysilman halki muutosta, kieleni
hampaiden välissä vuotaa verta. Tunnetteko
kärsivällisyyteni rajat, kuinka kartalta löytyy sirppi,
lihasvasarani on ruusupiikkinen kateus. Te sekoitatte
minut aina korkeampaan persoonaan, enkä edes
Hippokrateen valan suojelema.

Mitä enemmän olen nähnyt kuolleita, sitä kaipaa eteensä
eläviä, ihmisiä, jotka katsovat eteenpäin, eivät silti
halveksu varjoja. Te ette näe varsissanne kauneutta, niin
kuin minä. Tunnen mihin lankeaa myrskyjä, milloin arki on
mädäntynyt tarpeettomana, kuinka sileältä pinnalta
versoo loputon nauru.

Elätte melankoliasta, ette silti osaa rakastaa lähempää,
kauempaa on helpompi sylkeä. On lopulta vain tarve olla,
kaaosta, minimalismia. Halveksuvia mikroilmeitä, jotka
kaatuvat syliini. Lihaa, joka etsii toista kaltaistaan, lopulta
työstän tyhjyyttä, poissaoloa.

En saa teistä pois elämänne vaiheita, elämätöntä tai
elettyä. Aika syö pois kehoa, syntienne muovaamaa.
Jatkan yleistä hierojaolemista, teennäistä ystävällisyyttä.

Ääreiseni kuuluvat iholle, niin minä uskon, kuin
epäviireinen laulu yhtä aikaa duurissa ja mollissa,
vartaloissanne huolimattomia reikiä,
joihin ei saa elämää kiinni.